

[Henning Philipsen.]

streger: som lejerne betaler — kapitaliseres hos ejerne i form af en højere ejendomsværdi. Og der er i forliget intet som helst om tinglysningsloft og om inddragelse af kapitalgevinster i samme anledning.

At boligforliget er brudt sammen, synes jeg nok, jeg vil illustrere med nogle tal, som jeg synes de, der ikke måtte vide det, i hvert fald nok skulle kende. Hvis man tager den gennemsnitlige anlægspris for en bolig i dag, så kommer vi ikke meget ved siden af, når jeg siger, at den andrager ca. 3.300 kr. pr. m². Hvis man derfor tager en gennemsnitsbolig i dette land og siger, at den skal være på ca. 90 m², så vil denne bolig i anlægsudgift komme til at koste 297.000 kr. 8.000 boliger i det almennyttige byggeri a 297.000 kr. giver et sted omkring 2,4 mia kr. 8 pct. af 2,4 mia kr. er ikke hverken 35 eller 70 mill. kr., som man opererer med i boligforliget, men 192 mill. kr., som man vil pålægge det ældre almennyttige byggeri at betale som sit bidrag til opførelsen af det nye almennyttige byggeri.

Det er situationen i en nøddeskal. Jeg vil gerne henstille, at ministeren tager dette her alvorligt, for sagen er yderligere, at boligministeriet i dag anerkender en månedlig pristigning for anskaffelsessummen på 1¼ pct., og det vil sige, at de 190-192 mill. kr., jeg nu taler om, i alt fald skal forhøjes med 15 pct. på årsbasis. Og så er det meget smukt, når den radikale ordfører siger, at man holder fast ved disse beløb. Ja vel, men de 35 mill. kr., henholdsvis 70 mill. kr., man nu har aftalt, rækker jo ikke engang til at opføre en tredjedel af de 8.000 boliger i det almennyttige byggeri.

Sådan ser det ud. Vi kan af boligpolitiske og af beskæftigelsesmæssige grunde godt være med, og af disse årsager vil vi godt gå ind og forhandle en boligpolitik, en boligpolitik, som er i stand til at opføre mindst 40.000 lejligheder. Vi ved, at der i folketinget ikke er flertal for den efter vor opfattelse rigtige løsning, men der skal da ikke være tvivl om vor holdning og vor målsætning. Her er efter vor opfattelse tale om forskelligheder i holdningen til boligen. I et sundt samfund som vort starter det hele med boligen, og derfor må samfundet efter vor opfattelse erkende ansvaret og påtage sig ansvaret for befolkningens boligforsy-

ning, ligesom samfundet påtager sig ansvaret for sygehusvæsenet, for trafik anlæg, for socialforsorg og mange andre ting, som vi i dag opfatter som fælles anliggender.

Hvis man derfor vil sikre et tilstrækkeligt antal boliger og vel at mærke til en pris, som jævne indtægter og som uddannelsessøgende kan betale, så er der kun én vej, og det er, at samfundet påtager sig dette ansvar. Det private kapitalmarked har, siden det fik opgaven overladt i begyndelsen af 1960'erne, i hvert fald med uhyggelig klarhed demonstreret, at det måske nok magter opgaven, men har taget sig blodigt betalt herfor.

Jeg skal ikke gå ind i enkeltheder i de lovforslag, der foreligger, det gjorde vi i juni, og det gjorde vi i oktober, men vi vil gå ind i udvalgsarbejdet i et forsøg på at få ryddet de værste tidsler af vejen og bane vej for noget nyt og noget bedre. Vi ved, det ikke bliver let, men forsøget skal gøres.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal ikke knytte mange kommentarer til disse fire lovforslag, idet vi jo har behandlet dem særdeles indgående tidligere.

Jeg må dog lige sige til hr. Henning Philipsen, som synes at insinuere, at kristeligt folkeparti vil løbe fra boligforliget, at vi har mig bekendt på intet tidspunkt sagt, at vi vil løbe fra dette forlig. Vi har sagt, at det kunne være et fortolkningsspørgsmål med hensyn til det afsnit, hvor der står, der skal søges tilvejebragt 40.000 boliger om året, om, hvorvidt der dermed menes, at der skal være 40.000, eller man bare skal gøre sig anstrengelserne, og slår de ikke til, ja, så må man nøjes med mindre. Men vil de andre fem vurdere det anderledes, så står vi så sandelig ved det forlig, vi har indgået, så på den baggrund skal hr. Henning Philipsen i alt fald ikke tro at vi vil være med til at sprænge dette boligforlig.

At vi er gået med til boligforliget, skyldes simpelt hen dette, at vi, som det også er sagt fra konservativ side, mener, vi har påvirket det så stærkt, at man kommer et stykke af vejen frem mod det frie boligmarked, som vi mener er det naturlige. Ganske vist var det et lille skridt, men det var dog et stykke på vejen, fordi restriktioner også på boligmarkedets område altid vil skade en naturlig udvikling og skabe de her stadige